

Víme, že ještě v klasickém období napsal Antimachos z Kolofónu (natus V/IV a.C.n.) epos *Thébais*, rozvíjející látku staršího (!) Aischylova dramatu *Hepta epi Thébas*. Řecký text se nedochoval, pouze polemiky o něm (Plátó epos chválil, Kallimachos haněl), dochovalo se však latinské zpracování Statiovo. V epickém žánru uchovala řecká literatura už jenom dvě díla jasně mýtologické tematiky: *Argonautika* (4 knihy) helénistického básníka jménem Apollónios Rhodios (natus 295 inter et 290 a.C.n.) a *Ta meth'Homéron*, příběh trójské války, jež Kointos ze Smyrny (latinsky Quintus Smyrnaeus, III? – IV? a.D.) dovyprávěl ve 14 knihách od míst, kde končí *Ílias*, po odchod Řeků z dobyté Tróje.⁵

Publius Vergilius Maro (70 – 19) *Aeneis*

Gaius Valerius Flaccus (mortuus ≈ 90 a.D.) *Argonautica*

Publius Papinius Statius (inter 40 et 50 – circa 96) *Thebais*, *Achilleis*

Claudius Claudianus (369? – 404?) *Gigantomachia*, *De raptu Proserpinae*

Řecká mýtologie dále přirozeně žije v antické tragédii (*tragóidiá*). Ta je pro řeckou literaturu doložena pouze attickou trojicí Aischylos (525/524 – 456/455; 7 tragédií, jediná dochovaná trilogie), Sofoklés (497/496 – 406; 7 tragédií, 1 neúplně dochované satyrské drama), Eurípídés (≈ 480 – 406; 17 tragédií a 1 satyrské drama; pod Eurípidovým jménem se dochovala i tragédie *Rhésos* neznámého autora).⁶

Lucius Aenneus Seneca (Seneka Mladší; ≈ 4 ante C.n. – 65 a.D.) 9 tragédií (*Hercules furens*, *Troades*, *Phoenissae*, *Phaetra* ≡ *Hippolytos*, *Oedipus*, *Agamemno*, *Medea*, *Hercules Oetaeus*, *Thyestes*).⁷

Odvážím se říct: Tímto se vyčerpávají doklady na řeckou mýtologii jako přirozený svět řecké literární tvorby. Lze protestovat: A co Hésiodos? Inu, jím začíná jiný řecký postoj k vlastní mýtologii, snaha o vědecké utřídění.

Hésiodos (VIII/VII a.C.n.) je první systematik řecké mýtologie. Systematizuje jednak proto, aby vytýčil rámec lidského dění (*Erga kai hémerai*), jednak aby udělal pořádek v bozích a héroích. Pořádkem myslí genealogii: *Theogoniá* (uspořádání bohů), *Katalogos gynai-kón* (catalog žen, rodiček héroů; dochoval se jediný velký zlomek *Aspis*).

⁵ K těm lze přidat ještě dvě zvláštnosti. První představuje *Alexandra* Lykofróna z Chalkidy (Euboia, III a.C.n.), rozsáhlá báseň (přes 1.400 jambických trimetrů) proroctví, jež pronesla Kassandra (= Alexandra) o pádu Tróje a dalších osudech světa. Druhou pak obrovská *Dionýsiaka* (48 knih, 22.000 hexametrů) od Nonna z Pánopole (Egypt, V a.D.) shrnující všechny nám známé příběhy spojené s postavou Dionýsa a navíc líčící jeho vítězné tažení do Indie coby alegorii Alexandra Makedonského. Týž Nonnos hexametricky přebásnil Janovo evangelium (*Metabolé tú kata Ióannén euangeliú hagiú*; rovněž dochováno).

⁶ Tematika řecké tragédie – včetně satyrského dramatu – je výlučně mýtologická: řecká komédie (*kómóidiá*), doložená toliko dvěma autory, s ní nepracuje buď vůbec, jak dokládá mladší Menandros (342/341 – 293/292), básník běžného života, objevený teprve ve XX století na egyptských papyrech, nebo zcela nemýtologicky, jak to dělá Aristofanés (445 – 380?), drsný politický kabaretiér, dochovaný v antickém literárním kánonu. Píše-li Plautus (ante 251 – 184) komédii s mýtologickými postavami, nazve ji výslovně tragi-komédií (*Amphitruo*).

⁷ Senekovi byla připsána i jediná dochovaná latinská praetexta, *Octauia*. Tímto výčtem se vyčerpává latinská tragédie, vzor pro klasické evropské drama (Shakespeare, Lope de Vega, Corneille). Teprve Racine, pak Lessing a Goethe čtou řecky a napodobují dramata řecká.